

VASADI PÉTER

Filozófia

I.

Csak ne főnségesen.
 Inkább mindenki ellen,
 de azt, ami következik.
 Itt vagy, de ott leszel.
 A filozófia, e pirkadatba
 ojtott alkonyat, egyszer-
 csak rád ereszkedik.
 Ezentúl minden össze-
 vetve benned, de ő
 gondolja el. Amiről
 azt hiszed, tiéd, csupán
 visszhangzó vérkeringés.
 Tudatfoszlány. Organikus
 zajok. Lassan záporozik
 intuitív esőd. És már
 a bőröd, csontod is
 gondolkodik. Tengerpart-
 némaság. De bent túl vagy
 énekelve. A körkörös csönd
 szögletesedik. Hegyek
 selyemből. Káprázatos
 matematika. A legszebb
 hangú rézlemez szent:
 visszarezegtet igazságokat.
 Minek mormolni tegnapi?
 Helyet csinál az újnak,
 mintegy előre lök az
 Emlékezet. Nem ábránd
 ez, Kapu. És nem tudom,
 hogyan, Folyó is. Van-
 nak patakjai: egy nyári
 zengés, mit csak te hallasz,
 s hideg télben éji suttogás.
 Minden fölmerülhet; te nem.
 Az elemek helyükre vissza-
 ugranak. De lent, úrödben
 alul, a súrlódás préselte
 eszme-morzsalék-halom
 nőni kezd, dombosodik,

és mint a tölgy, gyökeret,
 ki-kidudorodó csápokat
 ereszt. Ez jövő-sejtés.
 Ilyen szerényen, érthetetlen',
 kerülve érvet, neheztelést,
 gáncsot, áttörve falat uralkodik.
 ...Minek a visszagondolás?
 S ami mögöttünk állt, most
 átöml. Mikor előttünk
 ismét rajza van, már Kapu.
 Mégis lelappad, elsimul:
 ami igaz, folyóvá kényszerít.
 Hogy az emlékező élő folyó
 legyen, mindig újra föl kell
 állnia. Pára, folyó, kapu
 vagyunk. Átmehetnek rajtunk.
 Vagy mint egy gyémánt markoló-
 gép, háta mögé nyúl az újító
 Emlékezet, létezését tép ki
 a múltból, s létként jövőbe
 helyezi... A lét szilárd.
 Lezökken. De megfoghatatlan.
 ...Minek a visszagondolás?

II.

A filozófia arany-parányjai
 torlódom, titkos rendezésben
 égbolttá szétsuhognak.
 Mi az, hogy új? Hogy régies?
 Imént mi összerándult,
 varrotútótól a világprogramig,
 megvolt az ősidőben, s várt,
 mint fölszentelt merénylő
 a szívben, s mérhetetlen
 türelmet elraktározott,
 tudván, hogy teremtő
 kedvet, lázat, eszmét
 megőrzünk és cselekszünk.
 Igen, az eszme tiszta tett.
 Szellemben sincs halál.

Aztán az új szétsurranás.
Majd ismét összeránt.
Aranydomb, arany-röpködés
kozmosza. Az állandóság
nem a státuszukban van.
Ott soha. Ritmikus pazarló
a Mozdulatlan, s özönlik is.
...Minek a visszagondolás?
Magasban mély, mélyben
magas. Kinyílik, reteszre
zár, havaz, kőtömör, ragyog.
Szellemi forgatag van.
Egymást szülik az új egészek.
Az Emlékezet nem visszagondolás.
Előre sem. Időt s Időtlent
hömpölyögtet rajtunk át.
Folyton kinövi definícióit.
Hogy szent lehessen mindhárom
Szakasz, egyetlen Folytonosság.
„Nem dolgokat ismernetek...”,
valóban nem; ma, má-já, idője
van mindegyikünknek.
Amely száguldvá ünnepel.

III.

Igaz idők nem cáfolódnak.
Gyökérközelben titkuk.
Semmit sem ér az új, ha
elveti, hogy élhet rejtve is.
Semmit sem ér a régi, ha nem
hiszi, új volt a Kezdetekben.
„Ne féljete!”: gondolkodjatok.
A Látásmód üdvötök fele.
Rekeszd ki; meg se rezzen.
Elcsábítva kitarja szárnyait.
...Minek a visszagondolás?
Az újító Emlékezet téged
gondoljon vissza. Titeket.
De semmiféle listát nem
lobogtat. Elégeti, ha kell.
Mégis a Könyvben lesz nevük.
A gondolat, a tetszhalott,

csöndben, földjében nyugszik.
Ha itt az ébredés, fölül.
Szólíttatja Isten. Megannyi
végleges halál, s föltámadás.
A törpeség szükköl, utánoz:
szólíttatik-e? Joggal szorong.
Itt már démoni a szó:
örök... Légy résen, Emlékezet.

Epilóg

Kívül csattan templom-
falon, mint egy ezüstös
bomba, a dicsőség.
Parancsra elsötétül.

Számot kell adnunk,
miért nem mindennek,
mindenkinek, mindenfelé
hirdettük: a Világosság

hit, értelem, filozófia,
mi megmarad sötétben is.
Benne végleg megszülettünk.
Vigasság, ismeret, megérkezés,

agyunkkal kipontozott csillagkép
terül kozmikus Utcabálra.
Ne csontsoványak, kockázatók,
Idő-fosztogatta kicsinyek

remegjenek, hanem a cicomás,
mindentudó, rikácsos hájasok,
akik magukra kentek mást,
másét, másokat, javaikat.

Lopótök szívvel, üres bödön
fejfel majd mit kezdenek?
A Földhöz hű megverték lesz
a Nap, a Part, a Kamra.

Imádjatok s filozofáljatok.